

Capitolul 28

Capitolul 28

Naufragiat pe insula Malta; Dumnezeu este cu el

La Malta îl vedem exercitându și din nou printre barbari puterea sa obișnuită. Se poate vedea că Dumnezeu este cu el. Totuși slujirea în evanghelizare nu apare în relatarea șederii sale acolo, ori a călătoriei lui.

În Roma, ca prizonier

Ajuns în Italia, îl vedem deprimat; dragostea fraților îl încurajează și îl reînsuflețește; apoi merge la Roma, unde locuiește vreme de doi ani într o casă pe care o închiriază, fiind păzit de un soldat. Probabil că cei care l au adus la Roma înțeleseseră că era doar o chestiune de gelozie iudaică, fiindcă de a lungul întregii călătorii l au tratat cu tot respectul posibil. Afară de asta, Pavel era roman.

Sosit la Roma, trimite după iudei; și aici, pentru ultima oară, starea lor ne este înfățișată, împreună cu judecata care continuase să atârne asupra capetelor lor încă de la rostirea profeției (care era în mod special legată de casa lui David și de Iuda) – judecata pronunțată de Isaia, despre care Domnul Isus a declarat că va veni peste ei din pricina lepădării Sale, judecată a cărei executare era întreruptă prin îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, până când avea să fie respinsă și mărturia Duhului Sfânt – această judecată este reamintită de către Pavel la sfârșitul părții istorice a Noului Testament. Avem deci starea lor definitivă declarată solemn de către slujitorul harului suveran, și care va continua până când Dumnezeu va interveni cu putere pentru a le da pocăința, pentru a i izbăvi și pentru a Se proslăvi pe Sine în ei prin har.

Înlăturarea iudeilor constituie una dintre caracteristicile cărții Fapte

Am remarcat deja această caracteristică a cărții Fapte, care se arată aici într o manieră clară și izbitoare – anume punerea deoparte a iudeilor. De fapt, ei singuri s au pus deoparte prin lepădarea mărturiei lui Dumnezeu, a lucrării Lui. Ei s au pus singuri în afara a ceea ce Dumnezeu a instituit și nu l au urmat pe drumul Său de har. Astfel ei au fost lăsați cu totul în urmă, fără Dumnezeu și fără legătura prezentă cu El. Cuvântul Său și îndurarea Sa rămân pentru totdeauna, însă alții iau locul iudeilor în relația prezentă cu El. Persoane dintre iudei au intrat în mod individual într o altă sferă, pe alte temeuri, însă Israel dispare pentru un timp din ochii lui Dumnezeu.

Acest lucru este prezentat în cartea Fapte. Răbdarea lui Dumnezeu se exercită la început față de iudei prin propovăduirea evangheliei și prin misiunea apostolică. Ostilitatea lor capătă amploare treptat și atinge apogeul în cazul lui Ștefan. Este ridicat Pavel, un martor al harului față de ei ca rămășiță aleasă, căci și el era israelit; se introduce însă, în legătură cu un Hristos ceresc, un lucru cu totul nou ca doctrină: Adunarea, Trupul lui Hristos; și de asemenea înlăturarea oricărei deosebiri între iudei și națiuni, fie ca păcătoși, fie ca uniți în același Trup. Totul este legat din punct de vedere istoric cu ceea ce fusese înființat la Ierusalim, cu scopul de a păstra unitatea și legătura cu făgăduințele; însă în sine, ca doctrină, era un lucru ascuns în Dumnezeu de a lungul veacurilor, aflându se în scopurile Sale de har înainte de a fi lumea. Vrăjmășia iudeilor față de acest adevăr nu s a domolit niciodată. Ei s au folosit de orice mijloc pentru a întârta neamurile împotriva celor ce propovăduiau această doctrină și pentru a împiedica formarea Adunării. Dumnezeu, după ce a acționat cu o răbdare și un har perfecte până la sfârșit, așează Adunarea în locul iudeilor, ca și casă a Sa și ca vas pe pământ al făgăduințelor Sale, făcând o locuința Sa prin Duhul. Iudeii au fost puși deoparte ca popor (din nefericire, duhul lor a pus în curând stăpânire pe Adunare); iar Adunarea și învățătura clară și pozitivă despre lipsa de diferență între iudei și neamuri (toți din fire copii ai mâniei) și despre privilegiile lor egale și comune ca mădulare ale unui singur Trup, au fost pe deplin declarate și făcute bază a tuturor relațiilor dintre Dumnezeu și orice suflet înzestrat cu credință. Aceasta este doctrina apostolului în epistolele către Romani și Efeseni . În același timp darul vieții veșnice, făgăduit înainte de întemeierea lumii, a fost manifestat prin nașterea din nou (începutul unei existențe noi cu un caracter divin) și prin părtășia la dreptatea divină; aceste două lucruri fiind unite în învierea noastră împreună cu Hristos, prin care, păcatele noastre fiind iertate, suntem așezați înaintea lui Dumnezeu în poziția lui Hristos Însuși, care este deopotrivă viața și dreptatea noastră. Această viață se manifestă prin conformitatea cu viața lui Hristos pe pământ, care ne a lăsat un exemplu ca să călcăm pe urmele Lui. Este viața divină manifestată în om – în Hristos ca Obiect, în noi ca mărturie.

Crucea lui Hristos ca temelie a întregii noastre relații cu Dumnezeu

Crucea lui Hristos este temelia, centrul fundamental al tuturor acestor adevăruri: relațiile dintre Dumnezeu și om așa cum este el; responsabilitatea sa; harul; ispășirea; sfârșitul vieții, în ce privește păcatul, legea și lumea; înlăturarea păcatului prin moartea lui Hristos și consecințele acestei morți în noi. Totul este stabilit la cruce și face loc puterii vieții care era în Hristos, care l a proslăvit desăvârșit pe Dumnezeu acolo, face loc acelei noi existențe în care El a intrat ca om în prezența Tatălui, fiind înviat dintre cei morți prin slava Acestuia, prin propria putere divină și prin energia Duhului Sfânt.

Căile lui Dumnezeu cu iudeii în guvernare și cu neamurile în judecată

Această nouă existență a lui Hristos și a Adunării nu l împiedică pe Dumnezeu să Și reia căile în cârmuire cu iudeii pe pământ, atunci când Adunarea va fi completă și în slavă; lucru pe care l va face potrivit cu făgăduințele Sale și cu declarațiile profetice. Apostolul explică și acest lucru în epistola către Romani, însă acest aspect ține de studiul acelei epistole. Căile lui Dumnezeu de judecată cu privire la neamuri în aceeași perioadă ne vor fi arătate în Apocalipsa, ca și în pasajele profetice din epistole în legătură cu venirea lui Hristos și chiar cu cârmuirea de către El a lumii în general de la început până la sfârșit; la acestea se adaugă avertizările necesare pentru Adunare atunci când zilele înșelăciunii încep să apară și să se dezvolte moral în cadrul ruinei Adunării, văzută ca martorul lui Dumnezeu în lume.

Istoria lui Pavel se încheie

Apostolul nostru, când este adus la Roma, declară (în urma manifestării necredinței printre iudei, lucru pe care l am semnalat) că mântuirea lui Dumnezeu este trimisă neamurilor; și locuiește vreme de doi ani în casa pe care o închiriasse, primindu i pe cei care veneau la el (căci nu îi era îngăduit lui să meargă la ei) și propovăduia Împărăția lui Dumnezeu și acele lucruri care L priveau pe Domnul Isus cu toată îndrăzneala și fără nici o piedică. Aici se încheie istoria acestui scump slujitor al lui Dumnezeu, iubit și cinstit de către Stăpânul său, prizonier în acea Romă care, ca și cap al celei de a patra împărății, avea să fie centrul împotrivirii neamurilor față de Împărăția și slava lui Hristos, precum Ierusalimul cel al împotrivirii iudeilor. Timpul pentru manifestarea deplină a acestei împotriviri nu era încă sosit, însă slujitorul Adunării și al evangheliei slavei este prizonier acolo. Astfel își începe Roma istoria în legătură cu evanghelia pe care apostolul o propovăduia. Totuși Dumnezeu era alături de el.

clickbible.org